

eller Organ, ved hvilket den kunde tilfredsstille dette Nødvendige, der her er Tale om, blot i den ringeste Grad paa fyldestgjørende Maade, uden iagttagelse af de kommuner. Men Staten maa desuden kunde sige sig selv, at Kommunerne ville ikke blot føle sig forpligtede til ikke at misbruge Statens Hjælp, men ogsaa en Interesse i for sit eget Vedkommende ikke at gaa videre, end forsvarligt er, efter som Kommunerne jo efter Lovforslaget selv skulle udrede Halvdelen af Hjælpen. Deri har Staten sin Garanti lige overfor Kommunerne, og jeg tror ikke, at dette Moment bør undervurderes. Jeg skal ligesaa lidt som det ærede Medlem komme ind paa Spørgsmaalet om Fattighjælpens Fordeling paa Kommunerne, eller om den bør fordeles paa videre Kredse. Det er et Spørgsmaal, der ligger aldeles udenfor, hvad der her er Tale om. Nei, her er Spørgsmaalet om noget ganske Andet. Her spørges, om den Hjælp, som under strenge Vinterforhold og lignende Forhold ydes til de Fattige, skal betragtes som Fattighjælp eller ei, om den skal betragtes som fri Fattighjælp. Det er det, der er Spørgsmaal om, og det er Noget, som aldeles ikke vedkommer det Spørgsmaal, om Sognekommunerne skulle bære hele Fattighjælpens, eller om den skal fordeles paa videre Kredse. Det er Hovedspørgsmaalet med Loven at sikke den Trængende til en vis Grad imod, at de under de strenge Forhold, som i Almindelighed indtræffer hver Vinter, men som denne Vinter ere indtrædte i højere Grad end sædvanligt, skulle komme under Fattighjælp. Det er et Spørgsmaal at sætte Kommunerne istand dertil, dels opmuntre dem dertil, dels hjælpe dem dertil. Det er, tror jeg, et Statsspørgsmaal saavel som et kommunalt Spørgsmaal, og jeg forstaaer ikke, hvorledes man kan af Frygt for Konsekventerne af et saadant nyt Princip eller af lignende Betragtninger, som det ærede Medlem gjorde gjældende, og som jeg har hørt fra anden Side, tage i Betænkning at efterkomme den simple Humanitetsfordring, som det er. Det er mig vel bekendt, at den høje Regjering ligesom ogsaa Landsstinget ijsor nærede, og den høitærede Indenrigsminister ogsaa iaar har fremsat andre Anstuelser end dem, der ligge til Grund for Lovforslaget; men jeg kan dog ikke antage, at enten den ene eller den anden af disse Faktorer vil behøve nogen lang Overveielser for at gaa ind paa Lovforslaget. Thi det gjælder ikke her om Overveielser, men om en Beslutning, en Bestemmelse Forsvovrigt har ialtsald den høie Regjering havt tilstrækkelig Tid til at forandre sin tidligere Beslutning, dersom den sku de have det i Sinde, thi Lovforslaget blev indbragt den 17de December, altsaa for henimod tre Maaneder siden, og saalænge har det altsaa foreligget Offentligheden. Og hvad Landsstinget angaar, har det jo allerede ijsor antillet sine Overveielser, og det har jo ogsaa lige siden den 17de Decbr. vidst, at denne

Sag efter al Sandsynlighed vilde komme til det naturlige under Forudlættning af, at Folketinget iaar killede sig paa samme Maade til Eagen som ijsor, hvilket jo Landsstinget ikke havde nogen Ansvaret til at tvivle om, ligesaa lidt som jeg tvivler derom. Naar det ærede Medlem ytrede Frygt for Konsekventerne og sagde, at der var Andre, som nærede en endnu højere Grad af Frygt for de Følger, som denne Lov, hvis § 6 bliver staaende, kunde drage efter sig, skal jeg for mit Vedkommende sige, at jeg pleier ikke at tage Konsekventerne af saadanne Strid, og jeg veed ikke, om overhovedet nogen Politiker pleier at føle sig bunden ved Konsekventerne af Forholdsregler af den Natur, mere end han selv anser for hensigtsmæssigt. Over Gang der er Tale om Konsekventerne af en Sag, har enhver Politiker, ligesom jeg pleier Mand i sine praktiske Forhold, selvfølgelig Ret til at overveie, hvorvidt, i hvilket Omfang han vil tage Konsekventerne, og det maa han afsjøre efter Vedømmelsen af samtlige faktiskke Forhold. Man kan ingenlunde komme og sige til en Mand, for at tage et Exempel fra nærværende Tilfælde og den umiddelbare Anvendelse deraf: Fordi Du her har bevilget 500,000 Kr. til midlertidige Foranstaltninger for at afhjælpe Nøden i Vintertiden, er Du af den Grund forpligtet til at paatage Dig Alderdomsforsørgelsesvæsenet i Danmark. Det var f. Ex. en Konsekvent deraf; jeg gaar slet ikke ind paa, hvorvidt man overhovedet bør paatage sig eller yde Bidrag til Alderdomsforsørgelsen eller ikke; men det var en af Konsekventerne, som kunde tænkes dragen heraf. Jeg skyder imidlertid fra mig for mit Vedkommende enhver Forpligtelse til at tage saadanne Konsekventer enten i dette eller lignende Tilfælde, og jeg tror, at enhver Politiker har Ret til at skyde det fra sig. Det er ogsaa Konsekventerne, der navnlig fra den anden Side blive brugte som en Grund til ikke at gaa ind paa Eagen; skjøndt jeg ikke kan tro, at man fra den Side, som det ærede Medlem repræsenterer, og paa hvis Begne han taler, lægger større Vægt paa Konsekventer, end man gjør fra min Side. Jeg veed vel, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller ofte ere meget strenge i at kræve Konsekventer af os Andre; men det er noget ganske Andet. Nu gjør fremdeles det ærede Medlem gjældende, at jeg ved første Behandling havde yttret, at det efter min Mening vilde være rigtigt, om saadanne Foranstaltninger som den her foreslaede fik en videre Anvendelse. Det var ikke blot af Hensyn til den øieblikkelige Nød i denne Vinter, at en saadan Foranstaltning kunde træffes, men jeg fandt, at Staten ogsaa fremdeles burde yde et saadant Tilskud. Dette udtales jeg ved første Behandling som en personlig Mening, men af hele min Tale fremgik det forsvovrigt, at jeg ikke vilde underlægge Lovens Vedtagelse et saadant Motiv eller forlange, at de, der stemte for